

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A.S,

Druga strona postępowania: Republika Słowenia

Sentencja

- 1) Artykuł 27 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca, rozpatrywany w świetle motywu 19 tego rozporządzenia, należy interpretować w ten sposób, że osoba ubiegająca się o udzielenie ochrony międzynarodowej może powołać się, w ramach skargi na podjętą wobec niej decyzję o przekazaniu, na błędne zastosowanie ustanowionego w art. 13 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia kryterium odpowiedzialności, dotyczące nielegalnego przekroczenia granicy państwa członkowskiego.
- 2) Artykuł 13 ust. 1 rozporządzenia nr 604/2013 należy interpretować w ten sposób, że obywatel państwa trzeciego, którego wjazd był tolerowany przez organy pierwszego państwa członkowskiego skonfrontowane z przybyciem nadzwyczajnie dużej liczby osób ubiegających się o tranzyt przez terytorium tego państwa członkowskiego w celu złożenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej w innym państwie członkowskim, przy czym nie spełniał on warunków wjazdu co do zasady obowiązujących w tym pierwszym państwie członkowskim, powinien zostać uznany za osobę, która „nielegalnie przekroczyła” granicę wspomnianego pierwszego państwa członkowskiego w rozumieniu tego przepisu.
- 3) Artykuł 13 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 604/2013 w związku z art. 7 ust. 2 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że wniesienie skargi na decyzję o przekazaniu nie ma wpływu na obliczenie terminu przewidzianego we wspomnianym art. 13 ust. 1.

Artykuł 29 ust. 1 i 2 wspomnianego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że wniesienie takiej skargi oznacza, iż termin ustanowiony w tych przepisach rozpoczyna bieg dopiero w dniu wydania ostatecznego orzeczenia w przedmiocie tej skargi, także w przypadku, gdy sąd, do którego wniesiono skargę, postanowił skierować do Trybunału wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, w zakresie, w jakim wspomnianej skardze nadano skutek zawieszający zgodnie z art. 27 ust. 3 tego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 419 z 14.11.2016.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 26 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Administrativo e Fiscal de Coimbra – Portugalia) – Superfoz – Supermercados Lda/Fazenda Pública

(Sprawa C-519/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Zbliżanie ustawodawstw — Rozporządzenie (WE) nr 882/2004 — Urzędowe kontrole pasz i żywności — Finansowanie kontroli urzędowych — Artykuły 26 i 27 — Ogólne opodatkowanie — Opłaty lub należności — Opłata od sklepów spożywczych]

(2017/C 309/20)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Administrativo e Fiscal de Coimbra

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Superfoz – Supermercados Lda

Strona pozwana: Fazenda Pública

Sentencja

Artykuły 26 i 27 rozporządzenia (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 652/2014 z dnia 15 maja 2014 r., należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie nałożeniu opłaty takiej jak ta będąca przedmiotem sporu w postępowaniu głównym jedynie na detaliczne sklepy spożywcze, w sytuacji gdy przychody z tej opłaty nie służą konkretnie finansowaniu kontroli urzędowych, które zostały wywołane przez zobowiązanych do zapłaty tej opłaty lub są wykonywane z korzyścią dla nich.

(¹) Dz.U. C 6 z 9.1.2017.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 26 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof – Austria) – postępowanie wszczęte przez Khadiję Jafari, Zainab Jafari

(Sprawa C-646/16) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (UE) nr 604/2013 — Ustalenie państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego — Przybycie nadzwyczajnie dużej liczby obywateli państw trzecich ubiegających się o udzielenie ochrony międzynarodowej — Zorganizowanie przekroczenia granicy przez organy jednego państwa członkowskiego do celów tranzytu do innego państwa członkowskiego — Wjazd, na który zezwolono na zasadzie odstępstwa, ze względów humanitarnych — Artykuł 2 lit. m) — Pojęcie „wizy” — Artykuł 12 — Wydanie wizy — Artykuł 13 — Nielegalnie przekroczenie granicy zewnętrznej]

(2017/C 309/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Khadija Jafari, Zainab Jafari

Sentencja

- 1) Artykuł 12 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca w związku z art. 2 lit. m) tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że tolerowania – przez organy pierwszego państwa członkowskiego skonfrontowane z przybyciem nadzwyczajnie dużej liczby obywateli państw trzecich ubiegających się o tranzyt przez terytorium tego państwa członkowskiego w celu złożenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej w innym państwie członkowskim – wjazdu na terytorium takich obywateli, którzy nie spełniają warunków wjazdu co do zasady obowiązujących w tym pierwszym państwie członkowskim, nie można uznać za wydanie „wizy” w rozumieniu tego artykułu 12.
- 2) Artykuł 13 ust. ust. 1 rozporządzenia nr 604/2013 należy interpretować w ten sposób, że obywatel państwa trzeciego, którego wjazd był tolerowany przez organy pierwszego państwa członkowskiego skonfrontowane z przybyciem nadzwyczajnie dużej liczby osób ubiegających się o tranzyt przez terytorium tego państwa członkowskiego w celu złożenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej w innym państwie członkowskim, przy czym nie spełniał on warunków wjazdu co do zasady obowiązujących w tym pierwszym państwie członkowskim, powinien zostać uznany za osobę, która „nielegalnie przekroczyła” granicę wspomnianego pierwszego państwa członkowskiego w rozumieniu tego przepisu.

(¹) Dz.U. C 53 z 20.2.2017.